

Dobré zprávy:

Časopis Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové ročník 4 (2012) : č. 2 – květen

Občanská společnost kolem nás

Opět je tu květen. Jaro získalo na síle, příroda hýjí všemi odstíny zelené, květy se pyšní veselými barvami z malířovy palety a zamilovaní si šeptají slova Máchova Máje. Květen ve VDV znamená ještě jednu věc – udílení Ceny Olgy Havlové. Letos už po osmnácté. Toto číslo ale vypovídá jenom málo o počtu těch, kteří byli na získání této prestižní ceny za uplynulá téměř dvě desetiletí navrženi, a už vůbec nic o ostatních, pro něž pomoc druhým je samozřejmostí stejnou jako dýchání.

Laureáti a nominovaní na Cenu Olgy Havlové si zaslouží naši úctu o to více, že k nim byl osud nepřívětivý a postavil je před situací, aby se vyrovnali s vlastním zdravotním postižením, které by jiné třeba zlomilo. Tihle lidé se však nedali, bojovali s handicapem a ještě jim zbyla síla, aby šli příkladem a pomáhali ostatním, kteří jejich odvahu a energii potřebují. Jméno pana Josefa Kočího, laureáta Ceny Olgy Havlové 2012, se tedy letos připsá k ostatním jménům, která jsou pro nás symbolem toho, že lidskost a vnímavost k potřebám druhých může být ukryta v každé lidské bytosti, i když nepříznivé okolnosti ji poznamenaly a na první pohled by se mohlo zdát, že zahořkne a uzavře se do sebe.

Lidi otevřených a empatických je mezi námi dost. Jen se podívejme na množství nadací, neziskových organizací, zájmových svazů a sdružení. Jsou v nich lidi, kteří chtějí být aktivní, chtějí něco vytvářet nejen pro sebe, ale i pro druhé, cítí potřebu být užiteční a tenhle pocit má pro ně zvláštní význam. Jsou protipólem lidí, kteří svůj smysl života vidí v čemsi jiném. I těch je dost, ale jak říká člen správní rady VDV Vladimír Hanzel v úvodním rozhovoru: „Nepropadejme pesimismu, že je všechno špatně. Když se podíváme na občanskou společnost, tak ta docela funguje. Vzniklo tady mnoho dobročinných organizací či zájmových spolků a lidé, kteří spatřují své životní poslání v děláni prospěšných věcí pro druhé, už nejsou ostatním pro smích. To je velice pozitivní a tímto směrem bych spíš upínal naději než směrem k velké politice.“

Velká politika nás často sužuje. Vstupuje každý večer přes televizní obrazovky do našich domácností a drásá nás všemi těmi spory a pseudospory napříč politickými stranami, že se sami sebe ptáme: „Zbyl tam ještě někdo spravedlivý?“ Nemůžeme se neptat, ale můžeme omezit míru ovlivňování našich životů tímto světem ve prospěch občanské společnosti, která nás obklopuje v našem bezprostředním okolí. Když uděláme něco pro druhé, pomůžeme lidem, kteří zrovna teď a tady podporu potřebují, a třeba jen o trošku usnadníme jejich život, bude na světě o trochu lépe. Nejspíš za to nedostaneme přímo Cenu Olgy Havlové, ale paní Olgu by to jistojistě potěšilo. A nás na duši to bude hrát také!

Irena Šatavová

Z obsahu...

Rozhovor
s Vladimírem Hanzelem
o občanské společnosti,
velké politice a prvním
logu Výboru dobré vůle

Fotoreportáž
z pojmenování žižkovské
ulice po Olze Havlové

Jít osudu naproti
Rozhovor s Josefem
Kočí, laureátem Ceny
Olgy Havlové 2012

Mladí tvůrci
Tomáš Kačo z Akademie
muzických umění
ve 3. dílu o umělcích
z Fondu vzdělávání

Aktuality ze života VDV
– také o charitativní
dražbě vzácného vína

Představujeme vám
naši dobrovolnici
Karolínu Granja,
studentku Gymnázia
Jaroslava Heyrovského

Vladimír Hanzel: „Naději bych upínal spíš k občanské společnosti než k velké politice.“

Muže na fotografii určitě znáte. Ano, Vladimír Hanzel (1951) byl tajemníkem Václava Havla, a to ještě před tím, než se Havel stal prezidentem. Ve správní radě VDV pracuje pět let. A věděli jste, že srdíčko v logu nadace vymyslel na první dopisní papír VDV před 22 lety právě on?

Rodilý slovenský mluvčí

● Český mluvíte skvěle, ale Čechem nejste, že?

Ne, narodil jsem se v Bratislavě, kde jsem vyrůstal do svých deseti let. Pak jsme se s rodiči přestěhovali do Prahy. Jsem tedy „rodilý slovenský mluvčí“.

● Čím jste chtěl jako dítě být? Jaké jste měl sny?

To si už moc nepamatuji. Ale vzpomínám si, že v mateřské školce jsme se spolužačkou Táňou Lávdovou pojali bláznivou a skvělou myšlenku, že jednou sestrojíme přenosnou tranzistorovou televizi. Tranzistorové rádio bylo tehdy úplnou novinkou.

● Ten sen jste spolu již nemohli uskutečnit, protože jste se přestěhoval do Čech. Bylo těžké přejít ze slovenštiny do češtiny?

Naučit se česky pro mě až tak těžké nebylo, neboť jsem už na Slovensku četl hodně českých knih. Tehdy třeba verneovky vycházely jenom v češtině. Psané podobě češtiny jsem tedy rozuměl, horší to bylo s mluvením. Ve škole se mi zpočátku smáli, že mluvíím směšně. Rychle jsem se ale česky naučil.

Technika, nebo muzika?

● O co jste se zajímal, když jste chodil do školy?

Měl jsem tehdy více zájmů. Když mi bylo 12–13 let, začal jsem vyrábět rádia. Odebíral jsem časopis Radioamatér a podle něj jsem sestrojil svoji první „krytálku“. Pak jsem

se ve výrobě rádií zdokonalil, začal jsem na nich chytat více stanic a mamince k narozeninám jsem dal rádio v zelené bakelitové krabičce od mýdla, které mělo knoflíky na hlasitost a ladění z víček na zubní pasty a které jsem sám udělal.

● Kdy vaše radioamatérské období skončilo?

Asi o rok později, když jsem na staříčkém rádiu Telefunken s krátkými vlnami zachytil československé vysílání rádia Svobodná Evropa. Po třetí hodině tam začínalo hudební odpoledne, kde hráli jakousi podivnou muziku, kterou jsem vůbec neznal a o jejíž existenci jsem neměl tušení. Poprvé jsem slyšel Beatles, a přestože mě předtím hudba vůbec nezajímala, úplně jsem této muzice propadl.

● Jak se to projevilo?

Přestal jsem vyrábět rádia, vytáhl jsem starou kytaru po mamince, koupil jsem si struny a učil se hrát jako samouk. Sháněl jsem desky skupin, které jsem slyšel na Svobodné Evropě, a přeladil jsem se z techniky na muziku.

● Které zaměření u vás nakonec převládlo: technické, či hudební?

Zůstalo mi obojí. Vystudoval jsem speciální školu zaměřenou na počítače a mým prvním regulérním zaměstnáním byl programátor počítačů. Programoval jsem takové ty velké počítače, které zabraly celé patro. Hudba mě ale nikdy neopustila. Pořád jsem ji poslouchal, zajímal se o to, kde se hudba Beatles vzala, jaké má kořeny, pátral jsem proti proudu času a hledal původní vzory. Opatřil jsem si knížky v angličtině a díky nim jsem se naučil anglicky. Studium hudby a její historie jsem měl jako koníčka až do poloviny 80. let.

Folkovým rozjímáním k Václavu Havlovi

● Co bylo tím závažím, které převážilo misku vah ve prospěch muziky?

Moje druhá žena Jarmila, která mě přesvědčila, abych pořadí svých zájmů otočil a muziku dělal jako hlavní zaměstnání. Šel jsem tedy na volnou nohu a psal články o hudbě, které vycházely v oficiálních i samizdatových časopisech. A vedle toho jsem dělal programy pro takové ty malé počítače, které se k nám začaly pašovat ze Západu.

● A byla to právě hudba, která vás svedla dohromady s Václavem Havlem, že?

V podstatě ano. Napsal jsem studii o fenoménu folkové hudby, ve které tehdy lidé nacházeli ventil pro opoziční myšlení, podobně jako tomu bylo u divadla. A spisovatel Karel Pecka, se kterým jsem se scházel a jenž byl milovníkem džezu, se podívoval, proč všichni jsou tak nadšeni z Nohavici, Dobeše a dalších folkových muzikantů. Požádal mě, abych o nich napsal do samizdatového časopisu Obsah, kam psal tehdy kromě něj i Václav Havel či Ludvík Vaculík. Vzal jsem to hodně odpovědně a vypracoval jsem rozsáhlejší studii Folkové rozjímání. Podepsal jsem se značkou gfm (jako grafo-man), neboť pod svým jménem jsem tehdy už jako hudební publicista oficiálně publikoval. Vyšla nejen v Obsahu, ale i ve Svědectví a četli ji na pokračování také ve Svobodné Evropě.

● Jak do toho zapadá vaše setkání s Havlem?

V roce 1986 jsme se přestěhovali do blízkosti Rašínova nábřeží a když moje žena uklízela v nově nabytém bytě, poslala mě pryč do restaurace Na rybárně, abych nepřekážel,

Irena Šatavová

Foto: Zdeněk Chrapek a Otakar Macák

že za mnou přijde. Poté, co přišla, jsme seděli u stolu s pánem a paní, po jejichž odchodu mi Jarmila sdělila, že ten pán měl stejný hlas jako Václav Havel, kterého poslouchám na Svobodné Evropě. Dost jsem se divil, protože mně připadal dost mladý a já jsem si Havla představoval jako postaršího člověka. Říkal však, že v devět hodin musí být doma, aby si v Hlasu Ameriky poslechl, „co se děje s klukama z džezové sekce,“ a to už mi bylo dost podezřelé.

● A byl to Václav Havel?

Byl, což se potvrdilo asi za týden, kdy jsme se Na rybárně opět potkali. Šel jsem za ním, začali jsme si povídat a dostali jsme se i k muzice. Řekl mi, že v časopise Obsah vyšla moc zajímavá studie Folkové rozjímání, kterou mi doporučuje. A já na to: „To znám, to jsem totiž napsal já.“ Tak takhle kuriózním způsobem jsme se seznámili.

Svazek klíčů

● A vzniklo z toho přátelství?

Václav Havel byl v té době lídrem opozice a kdokoliv ze západních novinářů přijel do ČR, chtěl s ním mluvit, lidé se na něj obraceli v dopisech, dostával řadu pozvání, až bylo obtížné to zvládat a chyběl mu čas na psaní. A protože jsme se mezitím spřátelili, svěřil se mi, že by potřeboval někoho, kdo by mu sestavoval denní program, rozhodoval, komu má rozhovor poskytnout a komu ne, četl a reagoval na dopisy občanů, kteří mu hojně psali poté, co byla jeho adresa zveřejněna ve Svobodné Evropě jako kontakt pro doručování podpisů Několika vět. Požádal mě, zda bych mu nedělal tajemníka, a na rozmyšlenou mi dal dva dny. Po jejich uplynutí jsem mu řekl „ano“, i když jsem byl rozhodnutý v podstatě hned.

● A tak jste se s ním dostal na Hrad...

To ještě ne. Tohle se událo v létě 1989 a následujících pár měsíců, kdy to všechno houstlo, jsem úřadoval u něj doma. Zpočátku dva dny v týdnu, pak tři, nakonec už každý

Vladimír Hanzel (vpravo) s Danou Němcovou a Václavem Havlem

den včetně víkendů. Když jsme si plácli, že mu budu dělat tajemníka, vytáhl z kapsy svazek klíčů a řekl mi, ať si nechám udělat kopie od všech z nich – od bytu, od schránky, od Hrádečku... Sice jsme se skamarádili, ale zase až tak důkladně mě neznal, a přesto mi dal klíče naprosto od všeho, tak bezelstně, samozřejmě...

● Co tomu říkala paní Olga?

Nejdřív jsem se jí trochu bál, protože mi připadala taková přísná a rázná. Sice mi Václav Havel řekl: „Klidně choď k nám domů, Olga o tobě ví,“ přesto když jsem tam šel poprvé, opatrně a potichu jsem našlapoval. Ale ona mě všele přivítala, uvařila mi čaj a stali jsme se velice dobrými kamarády. Byla to úctyhodná osoba velké vůle a když ji napřela určitým směrem, tak dosáhla toho, co si usmyslela.

Naprosto totální změna

● Setkání s Václavem Havlem ovlivnilo váš život. Šlo o přirozený vývoj, nebo jste se musel nové situaci hodně přizpůsobovat, či jste se toho přímo zalekl, případně jste si řekl, že musíte bojovat?

Bylo v tom přítomné všechno, co jste jmenovala. Z jednoho pohledu to byl jakoby řetěz náhod, který mě někam nasměroval, takže to vypadalo jako přirozený vývoj. Na druhé straně jsem musel za pochodu zvládat spoustu nových věcí – například jsem předtím nenosil obleky a teď jsem si je musel pořídit, anglicky jsem dobře rozuměl psanému textu či mluvenému slovu Boba Dylana (kterému mimochodem nerozuměl skoro nikdy), ale

když na mě spustil někdo z Texasu, bylo to horší. Z mého hlediska to byla naprosto totální změna v životě.

● Jak to snášela vaše paní?

Ona toho byla spolupachatelkou! Nejenže mě do té hospody Na rybárně poslala, ale organizovala folkové festivaly v Lipnici nad Sázavou, kam v létě 1988 pozvala i Václava Havla. Když vystoupil na pódium a promluvil, bylo z toho veliké haló, všechno se zastavilo a lidé vstali a tleskali. A to nebyli žádní disidenti, ale obyčejní návštěvníci folkového festivalu.

Zárodky občanské společnosti

● Ze zpětného pohledu by se dalo říci, že v tom už byly zárodky občanské společnosti: touha lidí vyjádřit své názory, podílet se na dění kolem sebe... Stál jste vedle Václava Havla ve chvílích, kdy se občanská společnost rodila. Měli jste nějakou konkrétní vizi?

To nevznikalo tak, že bychom si sedli a řekli, že teď budeme vytvářet občanskou společnost. Ve Václavu i v Olze Havlových to bylo tak nějak automaticky přítomné, v Olze možná ještě víc. Měla kolem sebe podobné lidi a dělala řadu věcí pro druhé, přestože termín občanská společnost se tenkrát nepoužíval. Když se Václav Havel stal prezidentem, objevila se možnost prosazovat ji ve větším měřítku a bojovat se stereotypy, jako byly povinné sbírky solidarity, kdy každý pracující musel přispět například na Vietnam, aniž by se kdy dozvěděl,

▶▶▶

„Naději bych upínal spíš...“

pokračování rozhovoru s Vladimírem Hanzelem

kam ty peníze vlastně šly. Vůči těmto „sbírkám na dobrou věc“ panovala velká nedůvěra. Olga, která založila jednu z prvních nadací, ji dokázala prolomit a lidé jí věřili, že shromážděné peníze nebudou zpronevěřeny.

● **Síť nestátních neziskových organizací je významným prvkem občanské společnosti. Stejně důležitá je účast lidí na dění v jejich okolí, jejíž vlna se vzedmula počátkem 90. let a pak opadla. Proč?**

Vysvětlením může být jakési očekávání a zklamání, které zákonitě přišlo. Václavu Havlovi začalo chodit strašně moc dopisů a přicházeli za ním lidé, jako by byl kouzelným dědečkem, který dokáže vyřešit všechny jejich problémy – zdravotní, spory se sousedy a kdoví co ještě. Viděl jsem naprosto nereálné očekávání, že jeden člověk tu udělá ráj na zemi, že životní úroveň budeme mít jako v Americe, že do deseti let bude marka stát deset korun... To bylo naivní a iluzorní a samozřejmě se to nemohlo naplnit. Lidé teprve postupně poznávali, že demokracie je lopotná každodenní práce a dřina, že blahobyť se buduje dlouho a že stojí „krev, pot a slzy“. Proto to zklamání bylo myslím zákonité.

Pranířování mafiánských prvků kapitalismu

● **A co dnešní zklamání, které prožíváme?**

Jinou věcí jsou prvky mafiánského kapitalismu, na které upozorňoval už Václav Havel a stal se pro to terčem posměchu. Varoval, že tu vznikají mafiánské skupiny, že se propojuje politika s podsvětím, což ve svých projevech velice pregnančně a jasně vyjádřil. Ne mezi řádky, ale naplno. Dobře viděl a cítil, že se to ubírá špatným směrem, ale jako prezident neměl příliš velkou pravomoc. Zato měl autoritu – lidé mu naslouchali,

a tak to alespoň sděloval. Vím například, že byl velice nespokojený a rozhořčený nad velkou koalicí, která byla maskovaná pod opoziční smlouvou. Myslím, že tam začaly dnešní problémy. Tehdy ty dvě strany obsadily klíčové pozice ve státní správě, rozdělily si správní rady velikých podniků a našly si penězovody, kudy peníze cestovaly do stranických kapes. Už to nedělaly tak naivně a nešikovně jako zpočátku, kdy používaly „mrtvé sponzory“. Jsem ale přesvědčený, že velké peníze k nim putují dodneška, akorát to dělají tak mazaně, že se na to nepřijde.

To zní skoro beznadějně...

Úplně katastrofální to zase není. Nemyslím si, že každý politik je zkažený a podplacený, ale přítomno to tu je, to je evidentní. A právě v tom bych viděl příčiny současného rozčarování. Nepochopíme však pesimismu, že je všechno špatně. Když se podíváme na občanskou společnost, tak ta docela funguje. Vzniklo tady mnoho dobročinných organizací či zájmových spolků a lidé, kteří spatřují své životní poslání v prospěšné práci pro druhé, už nejsou ostatním pro smích. To je velice pozitivní a tímto směrem bych spíš upínal naději než k velké politice.

”

Lidé teprve postupně poznávali, že demokracie je lopotná každodenní práce a dřina, že blahobyť se buduje dlouho a že stojí „krev, pot a slzy“. Proto to zklamání bylo myslím zákonité.“

Nežijme jen velkou politikou

● **Jsou na tom jiné země podobně?**

Když se podíváme na země směrem na západ od nás, tak zase tak strašně odlišné to není. I tam neustále propukají nějaké korupční skandály. Na rozdíl od nás se tam však lidé až tak nezajímají o centrální politiku, ale realizují se ve svých zájmech a spolcích, kde člověk hned vidí výsledky své práce: když něco pro někoho uděláte, něco zorganizujete, někomu pomůžete, zasadíte strom... Kdežto v politice to utíká mezi prsty. Samozřejmě se nejde úplně odříznout od toho, co se děje „tam nahore“ – když vám posunou odchod do důchodu na 80 let nebo zvýší daně na 50 %, tak se vás to setsakra dotkne. Avšak člověk nemůže žít JENOM tou velkou politikou, jinak zažívá pouze zklamání.

The Olga Havel Foundation

Olga Havlová
President
Olga Bednářová
Věra Čáslavská
Ivan Čouda
Eliška Hranáčová
Hana Juppnerová
Jan Kalpar
Marcela Klenerová
Gaňa Langosová
Klement Lukeš
p. Václav Malý
Martina Vondrová
Diana Phipps
Secretary
Olga Staníková

Vladimír Hanzel vytvořil pro VDV první hlavičkový papír.

„Sekretariát VDV sídlil v počátcích v prvním patře domu na Rašínově nábřeží, kde bydleli Havlovi a kde byl i osobní sekretariát prezidenta, který jsem vedl. Olga mi tehdy řekla, že by VDV potřeboval hlavičkový papír. Měli jsme záhy počítače Macintosh, které uměly i grafiku, tak jsem navrhl úplně první a jednoduchý hlavičkový papír se srdíčkem umístěným v písmenu V ve zkratce VDV. Vlevo byla jména členů správní rady a tajemnice,“ vzpomíná Vladimír Hanzel.

Vladimír Hanzel (vpravo) s Ivanem M. Havlem

● **Vy jste ze světa vysoké politiky odešel společně s Václavem Havlem v roce 2003. Tři roky jste působil jako vrchní ředitel kabinetu ministryně školství Petry Buzkové. K muzice a programování vás to už netáhlo?**

Muziku sleduji pořád, ale dřív jsem jí věnoval veškerý čas, navštěvoval všechny koncerty, poslouchal každou novou desku, takže jsem toho byl plný a měl jsem co sdělit. Dneska se cítím spíš jako poučenější posluchač a považoval bych za velkou drzost, kdybych měl o muzice opět psát, protože všechno se časem někam posunulo. A v programování je to ještě viditelnější: co se ve výpočetní technice uděje za pět let, vydá za padesát let v jiných oblastech. Úplně jsem z toho sice nevypadl, na Hradě jsem třeba vytvářel programy v JavaScriptu pro webové stránky, ale na plný úvazek bych to už dělat nemohl.

Nové výzvy – nové začátky

● **Proč vaše volba padla na ministerstvo školství?**

Nabídla mi ho Petra Buzková. Byla mi vždycky sympatická. Nebyla to běžná politička a když jsem ji poznal zblízka, byl jsem překvapen, jak hodně se liší její mediální obraz od skutečnosti. Je velmi inteligentní a zažil jsem několik situací, kdy okamžitě uhodila hřebík na hlavičku, přestože její náměstci se daným problémem trápili měsíce. Klobouk před ní dolů! Petry Buzkové si velmi považují.

● **Přesto vám státní správa asi k srdci příliš nepřirostla, když jste v roce 2006 šel dělat ředitele Vzdělávacího a kulturního centra Židovského muzea.**

Já jsem vlastně v té státní správě byl jakýmsi omylem. Dostal jsem se do tohoto úřednického soukolí spolu s Václavem Havlem, nikdy jsem to ale nepovažoval za svoje životní poslání.

● **Co vás zajímalo na práci v Židovském muzeu?**

Dělali jsme tam pro děti pořady a výstavy o holocaustu, ale i o starých dějinách židovského národa, o odlišném židovském kulturním a náboženském prostředí. Sám jsem se při tom dost nového dozvěděl a bylo poučné pozorovat setkání dětí třeba s paní, která zažila pochod smrti. Najednou ztichly a naslouchaly člověku, který něco tak neuvěřitelného prožil na vlastní kůži – nebyla to žádná reality show ani film.

● **Poslední tři roky pracujete v České televizi, kde jste vedoucím redaktorem internetu v Centru dokumentů a vzdělávacích pořadů. Je to podobná práce?**

Jak obsahově, tak i formou je to práce jiná. Společné s tou předchozí má jediné to, že se týká vzdělávání.

● **Na jeden lidský život bylo těch změn u vás víc než dost. Jste člověkem, který rád přijímá výzvy?**

Že bych úplně rád přijímal výzvy, to se říci nedá. Pokaždé jsem byl postavený před to, že je přijmout musím. V každé nové pozici jsem ale vždycky nějakým způsobem použil něco z toho, co jsem dělal před tím. Například u Václava Havla jsem byl člověkem „přes muziku“. Když přijeli Rolling Stones, Bob Dylan, Pink Floyd nebo Joan Baezová, dojednával jsem setkání prezidenta s nimi, jeho přítomnost na koncertech, případně jsem mu něco předem pustil z jejich muziky. Pořád ale začínat nanovo mě už nebaví.

● **A co vás baví a těší? Jaké sny si ještě jednou chcete splnit?**

Vždy mne bavila práce s počítači a elektronikou vůbec. A ta se teď rozvíjí obrovským tempem, snažím se s tím tempem aktivně držet krok. Mimoto mám šestiletého vnuka. Už třikrát jsem s ním byl na dovolené na Krétě, z toho poslední dva roky jsme tam jeli sami dva a dobře jsme si to užili. Chci v tom pokračovat a těším se na to. ●

Pár slov na závěr...

Vladimír Hanzel je autorem, případně spoluautorem knih o hudbě: *Rhythm & Blues, Excentrici v přizemí, Encyklopedie jazzu a moderní populární hudby*. Podílel se na vzniku několika gramofonových desek, např. na první desce Jiřího Dědečka *Zabili trafikantku*, nebo rockových skupin Betula Pendula a Mňága a Žďorp. V roce 1990 produkoval živé LP Jima Čerta *Světlu vstříc* a singl Jiřího Dědečka *Už jde rudoch od válu*. Je autorem knihy *Zrychlený tep dějin* a s Alenou Müllerovou napsal knihu *Albertov 16:00*. Jako odborný poradce se podílel na vzniku, natáčení a dokončení filmu *Občan Havel*. Po pohřbu Václava Havla 23. 12. 2011 spoluorganizoval ve všech sálech Lucerny akci Pocta Václavu Havlovi.

2011: rok smutných událostí Nezapomínáme!

Lidé odcházejí, čas se nedá zastavit. Vzpomínky na mnohé se nám však vtiskly do paměti, a tak jsou tito lidé i nadále s námi. Odchod Václava Havla probudil silnou vlnu pozitivních emocí. Připomeňme si ho stejně jako některé jeho souputníky, chartisty a přívržence Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, kteří nás vloni opustili, a přesto mezi námi zůstávají. O své vzpomínky na ně se s námi podělila ředitelka VDV paní Milena Černá.

Již 8. ledna jsme se dozvěděli, že zemřel **Jiří Dienstbier**, novinář, chartista a první polistopadový ministr zahraničních věcí. Byl přítelem mnoha signatářů Charty 77. V roce 2007 se vyjádřil: „Mně je od dětství vlastní sociální citění. A to přitom jsem synem pana primáře. Vždycky jsem měl zájem na tom, abych nebyl jakési výjimečné dítě, které má výhody oproti někomu jinému. Říkal jsem,

byť neokázalé umění. Ráda přirovnávala svůj život k životu ptáků. Patřily k ní svobodnost, kreativita, schopnost improvizace. Navštěvovala nás ve VDV, naposledy krátce před svou smrtí.

v Berlíně spoluzakládal spolek Deutsche Freunde und Förderer der Olga Havel Stiftung e. V. na podporu sociálních programů VDV. Jeho žena Sabine Gruša se v této organizaci angažuje doposud.

” *Charta 77
je volné, neformální
a otevřené společenství lidí
různých přesvědčení, různé
víry a různých profesí,
které spojuje vůle jednotlivě
i společně se zasazovat
o respektování občanských
a lidských práv v naší zemi
i ve světě...*“

že mám sociální citění ne proto, že jsem vybíral popelnice, ale proto, že jsem do nich házel svou svačinu, protože s celou třídou jsem se rozdělit nemohl...

V únoru, právě když se chystala oslavit své narozeniny, náhle zemřela **Věra Jirousová**, historička umění, kamarádka, která nikdy nezakotvila ve výhodném zaměstnání, a to nejen před, ale ani po listopadu 1989, byla však vždy tam, kde se jednalo o pravé,

Milena Černá

Květen 2011 byl poznamenán úmrtím **Olgy Stankovičové**, která byla v okruhu Charty 77 spolu se svým manželem, básníkem Andrejem Stankovičem (1940–2001) nerozlučnou dvojicí, okolo níž se stále něco dělo. V roce 1990 si paní Olga Havlová vybrala „Olinku“ za tajemnici Výboru dobré vůle. Tuto funkci plnila Olga Stankovičová deset let, v prvopočátcích na Rašínově nábřeží a od roku 1992 na Senovážném náměstí. Později pracovala v Orientálním ústavu České akademie věd. Vzpomněli jsme na její život při slavnostním udělení Ceny Olgy Havlové v květnu 2011.

V témž měsíci skonala v Praze také **Heleny Faltysové**, jedno z „Wintonových dětí“, která si oblíbila VDV a odkázala mu část svého majetku.

V srpnu 2011, v plné pracovní činnosti, zemřela **Markéta Fialková** při svém postu velvyslankyně ČR v Albánii. Byla nejstarší z dětí Dany Němcové, nynější předsedkyně správní rady VDV, a filosofa Jiřího Němce (1932–2001). Žila rušný život disidentky. Profesionálně se zabývala humanitárními otázkami, lidskými právy a dodržováním demokratických pravidel v některých zemích Evropy. S VDV spolupracovala nejen z Tirany, ale již v letech 1990–1994 jako velvyslankyně ČR v Polsku.

Významný den ČR, 28. říjen 2011, byl poznamenán úmrtím **Jiřího Gruši**, básníka, disidenta a diplomata, který v roce 1993

V listopadu 2011 nás opustil **Ivan M. Jirous**, řečený Magor, humpolecký rodák, s nímž jsme prožívali mnohé veselé i neveselé chvíle v 70. a 80. letech. Povoláním kunsthistorik, zajímal se o alternativní kulturu a od roku 1969 byl uměleckým vedoucím a manažerem rockové skupiny The Plastic People of the Universe. Za svoji organizátorskou a uměleckou činnost byl pětikrát odsouzen k trestu odnětí svobody, často podle vykonstruovaného paragrafu 202 – výtržnictví. Odseděl si celkem 8,5 roku nepodmíněně. V disentu byl znám také jako básník, pěstitel lilií a zejména jako autor Zprávy o třetím českém hudebním obrození z roku 1975, která se stala manifestem českého undergroundu v době normalizace. Udržoval dobré vztahy s Václavem Malým, Danou Němcovou a dalšími členy správní rady VDV.

Dne 18. prosince 2011 zemřel ve věku 75 let **Václav Havel**, dramatik, disident, politický vězeň 70.–80. let, autor a mluvčí Charty 77, zakladatel Občanského fóra a v letech 1990–2003 prezident ČSSR, ČSFR a České republiky. Jeho manželka Olga, s níž se oženil v roce 1964, zakladatelka Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, byla jeho významnou životní oporou až do roku 1996, kdy podlehl vážné nemoci. Při jejím pohřbu Václav Havel přislíbil podporu VDV, minimálně tím, že bude podle možností vždy přítomen při udělování Ceny Olgy Havlové. Tento slib také splnil. Jeho přítomnost na těchto slavnostech je obrazově zaznamenána a spoluvytváří dějiny nadace.“ ●

Pojmenování ulice po Olze Havlové

Třináct let usiloval Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové o pojmenování ulice po zakladatelce VDV a první manželce bývalého prezidenta Václava Havla. Toto úsilí bylo úspěšně završeno 25. dubna 2012, kdy byla na Žižkově v Praze 3 slavnostně odhalena ulice Olgy Havlové. Nachází se blízko Žižkovských pecí, kde si kdysi hrávaly žižkovské děti. Mezi nimi i Olga, která v této čtvrti vyrůstala a později se tu také vdávala.

Slavnostního odhalení se zúčastnila neteř Olgy Havlové Olinka Pešková, předsedkyně správní rady VDV Dana Němcová, člen správní rady VDV Ivan M. Havel a ředitelka nadace Milena Černá. Na slavnostní akci, kterou moderovala Bára Barabáš Štěpánová, vystoupila šansoniérka Sylvie Krobová a Jiří Bilbo Reidinger.

Za pomoc při uspořádání slavnostního aktu k odhalení ulice Olgy Havlové děkujeme společnosti Metrostav Development, a. s., Ing. Jaroslavu Peterkovi z Magistrátu hl. m. Prahy a Jednotě Bratrské, jmenovitě Richardu Krausovi za ozvučení akce.

Akce se těšila velkému zájmu médií, informace z ní zprostředkovala Česká televize, Český rozhlas, Týden.cz, Deník, Lidovky.cz a další média. Atmosféru z tohoto slavnostního odpoledne vám snad přiblíží série fotografií našich dobrovolníků Karoliny Granja, Zdeňka Chrapka a Ondřeje Němce, ze které děkujeme.

Připravila Monika Granja

Jít osudu naproti

Rozhovor s Josefem Kočím, laureátem Ceny Olgy Havlové 2012

Červen 2006. Josefu Kočímu praskla cévka v jícnu a začal krváčet do žaludku a střev. Nejdřív nepozorovaně, po týdnu už masivně, zdroj krvácení se však najít nepodařilo. Nastal kolaps životně důležitých orgánů, poté septický šok a odumírání všech končetin. Stabilizace pacienta se nedaří, následuje amputace nohou pod koleny, o tři měsíce později ještě dlaně pravé ruky a prstů na levé ruce.

Mezitím byl pan Josef tři měsíce v kómatu. Léčba v nemocnici trvala dlouhých 210 dnů, dalších šest měsíců pokračovala v domácím prostředí, kde posiloval a cvičil. V září 2007 nastoupil k rehabilitačnímu programu a současně i zpět na střední školu jako externí lektor. O půl roku později začal pracovat v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem jako sociální referent oddělení rehabilitace.

● **Od roku 2009 pracujete na plný úvazek, přestože vám byl přiznán invalidní důchod. Co vás táhlo do práce?**

Pracovat – to je totožný atribut jako svoboda. Je to vrcholný cíl pro člověka s těžkým handicapem, pokud se má rovnoprávně zařadit do společnosti. Nechci lítost ani pomoc, nechci obdiv, nechci zvláštní podmínky. Chci být a pracovat jako ostatní. Ano, mám handicap a to, co nemohu a nevládnou, musím vykompenzovat něčím jiným. Rozhodující je mozek, vůle, ochota, vstřícnost a celková výkonnost. Mou skrytou zbraní je ohromná motivace, vůle, chuť a odhodlání. Co nevládne tělo, nahradím těmito vlastnostmi. Zadostiučinění přijde v momentě, kdy ostatní s podivem řeknou: Jak to, že s takovým ohromným deficitem tělesných funkcí máte lepší výkonnost než váš kolega? Ano, chci tvrdě pracovat, chci být alespoň tak dobrý jako všichni kolem, chci se jim vyrovnat.

● **Zmínil jste pevnou vůli. Je to u vás vlastnost vypěstovaná třiceti lety v armádě?**

Určitě mi práce v armádě hodně pomohla. Jistá vůle, sebezapření a odhodlání postavit se problémům čelem jsou pro život

vojáka z povolání dost příznačné. Na druhé straně člověk to buď v sobě má, nebo nemá. V každém je skrytý potenciál, který se projeví zejména v kritických životních situacích.

● **Které období bylo pro vás složitější: v nemocnici, nebo potom doma?**

Těžké chvíle, beznaděj, hluboká přechodná deprese, zlost s lítostí, vztek a pláč, stavy, kdy jsem už nechtěl žít – to znám. A znají to všichni, kdo procházejí obdobným dlouhodobým stavem. V nemocnici člověk žije ve „zvláštním“ prostředí svého nemocničního pokoje a nic z reality ho až tak netrápí. Po ukončení hospitalizace se vrací do svého domova, na co se moc těšil a bláhově si myslel, že TAM bude vše lepší. A najednou přichází tvrdá konfrontace se skutečností. To zoufalé očekávání, že doma bude lépe, se nenaplní. Jsem názoru, že nejsložitější období jsou první tři měsíce po návratu domů.

● **Co jste dělal? Jak jste se z toho dostal?**

Strašně jsem si vynadal a „nafackoval“. Pak se u člověka začne uvolňovat jeho volní a duševní potenciál a člověk začne sveřepě bojovat. A boj – to je život. Začne plánovat a organizovat. Chce zpátky mezi lidi. Nechce pohodlí, jistotu a usmíření. V ten moment je na dobré cestě. Začne být tvrdý sám na sebe, získá odolnost, chce být rovný mezi ostatními lidmi – a to je cesta ke svobodě a vstupenka do společnosti.

● **Co vaše práce v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem obnáší?**

Pracuji jako sociální referent pro osoby zdravotně postižené. Primárně zajišťuji oddělení rehabilitace a protetiky, ale na základě požadavků realizuji intervence

i pro jiná oddělení, kde se pacient nachází v obzvlášť těžké zdravotní, sociální nebo psychické situaci. Zpracoval jsem speciální program „Sociální a psychologické podpory pacientů v preamputačním nebo raně postamputačním stadiu léčby“. Také koordinuji činnost dobrovolnické sekce pro čtyři oddělení. Jsem lektorem a přednáším zejména problematiku vztahu a pomoci osobám zdravotně postiženým v pobytových sociálních službách v ČR.

● **Vy jste aktivní také mimo nemocnici, že?**

Pravidelně píšu články do odborného měsíčníku Krajské zdravotní, a „Info-listy“, zejména o tom, jak pomáhat nejen pacientům, ale i zdravotnímu personálu nemocnic. Zároveň jsem v pověření primáře RHC otevřel informační a poradenské místo pro sociální pomoc a péči, tedy něco jako „sociální ambulanci“. Mohou ji navštěvovat pacienti, zaměstnanci nemocnice i lidé, v jejichž rodině nastala událost, která souvisí s těžkým zdravotním postižením.

● **Jakou vlastní zkušenost a prožitek předáváte lidem se zdravotním postižením, aby se snaže znovu začlenili do společnosti?**
Moje práce nespočívá jenom v prostém

Díky Josefu Kočímu se při rehabilitaci pacientů v Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem používá i canisterapie.

základním a odborném sociálním a právním poradenství. Snažím se lidem nebo osobám blízkým zpracovat program sociální rehabilitace, která má navázat na program rehabilitace zdravotní. Také se snažím působit na psychiku člověka a nastartovat jeho vnitřní zdroje. Využívám při tom i svého „případu“, abych dokázal, že i zbytkový potenciál člověka má stále pro společnost i pro člověka samého nesmírnou cenu. Že život sám a životní cesta má smysl i tehdy, když zrovna neběžím ani možná nekráčím, stačí, že se pohybuji. Jakkoli. Avšak musím chtít se na cestu do společnosti, do života a ke svobodě vydat.

● **Co tito lidé potřebují více: pomoc fyzickou, sociální, nebo psychickou?**

Všechny. Otázka je, která z nich v dané situaci převažuje. To je jedna stránka věci. Dále potřebují rozvinout své vlastní zdroje – tedy umět pomoci sami sobě. Musí především chtít problém překonat a zvládnout. K tomu potřebují mít štěstí a také jim musí trochu přát náhoda a osud. První zásadou však je to, že oni sami musí chtít s osudem bojovat. Kdo chce něčeho dosáhnout, musí jít osudu naproti.

● **Myslíte si, že by se váš život ubíral stejným směrem, kdyby vás nepostihlo zdravotní neštěstí, které vás skoro stálo život?**

Neberu to tak, že mě postihlo neštěstí. Byla to tragická osudová náhoda a v ten moment jsem neměl štěstí. Vytáhl jsem si z balíčku karet „černou dvojku“. Později mi štěstí přece jenom nastavilo vlídnou tvář a opět zafungovala náhoda: ze stejného balíčku karet jsem si vytáhl „žolíka“. Někdy si říkám, že kdybych neprošel celou osudovou peripetií, nikdy bych nepoznal skutečnou podstatu života, štěstí a svobody.

Myslím si, že mám životy dva: jeden, který skončil v roce 2006, a druhý, jenž se začal psát v momentě, kdy jsem se v září 2006 probudil. Nedají se porovnávat – v každém je něco dobrého i něco špatného. V novém životě mám spoustu prožitků, které jsem před tím neměl. Dalo by se říci, že vidím hloub a dál. Vážím si i maličkostí a niterněji prožívám i zdánlivě bezvýznamné věcičky, které jinému připadají nudné a pomíjivé. Můj život by se určitě ubíral jiným směrem, kdyby se nestalo to, co se stalo. Otázka zní: Byl bych lepším, nebo horším člověkem? ●

Poděkování na Ceně Olgy Havlové 2012 obdrželi:

za významnou finanční podporu

- **Velkolom Čertovy schody, a. s., Tmaň u Berouna** – přispívá na program Senior cestou Benefičních koncertů dobré vůle pořádaných Advokátní kanceláří Kocián Šolc Balašík
- **Libuše Körnerová** – dlouholetá dávkyně VDV
- **Mgr. Libor Prokeš** – dlouholetý dárc VDV
- **Jan Vraný** – dlouholetý dárc VDV

za účinnou spolupráci

- **Luboš Kušník, ČSOB**
– za spolupráci na projektu Běh ČSOB pro doboru věc
- **Markéta Klibi, TV Metropol**
– za empatickou a účinnou propagaci projektů VDV
- **Otakar Macák, fotograf a dobrovolník**
– za fotografování akcí VDV
- **Petra Pacáková, Medical Tribune**
– za dlouholetou propagaci vzdělávacího projektu VDV pro lékaře

za vynikající realizaci projektu

- **Mgr. Tomáš Fexa** – za sociální služby pro seniory v Oblastní charitě Ostrov
- **Mgr. Jarmila Neumannová** – za práci pro Asociaci poskytovatelů hospicové paliativní péče a vydávání zpravodaje Rovnováha
- **Mgr. Ilona Šniegoňová** – za projekt Potravinová banka a vzdělávací programy Slezské diakonie
- **David Svoboda, DiS.** – za zakladatelskou činnost ve prospěch dětí a rodin ohrožených sociálním vyloučením v občanském sdružení Amalthea v Pardubicích
- **Jan Škrabálek, extrémní sportovec** – za patronát nad projektem Běžci dobré vůle a osobní podporu běžců na závodech

Zvláštní poděkování Nadačního fondu Slunce pro všechny

Dianě Sternbergové – za patronát nad Domovem Dobré vůle v Unhošti-Nouzově

Ze života VDV

Charitativní dražba vzácného vína

8. března 2012 byl v Bugsy's baru představen projekt Chronologie de Champagne. Jeho realizátorům se podařilo nashromáždit šampaňská vína od roku 1921 až do současnosti. Nejvzácnější šampaňské víno Moët & Chandon Grand Vintage 1921, které zráló ve sklepech celých 90 let, je natolik jedinečné, že se organizátoři rozhodli prodat ho formou dražby. Výtěžek bude použit na projekt podporující důstojné stáří našich seniorů pod patronací VDV. Dražba probíhá do konce května 2012 a lze se do ní přihlásit prostřednictvím webových stránek www.1921.cz.

Běžci dobré vůle

Na letošních závodech Hervis 1/2 Maraton Praha a Volkswagen Maraton Praha startoval rekordní počet běžců dobré vůle. Půlmaraton běželo celkem 273 běžců a maraton – 143. Nejpočetnější skupinu opět tvořili zaměstnanci ČSOB, kterých bylo letos na startu půlmaratonu 200 a maratonu 104. ČSOB přispěla za každý kilometr uběhnutý zaměstnancem banky částkou 100 korun na pomoc potřebným. Dohromady tedy běžci z ČSOB „vyběhali“ 447 300 korun. Na start maratonu se postavil i tým běžců z ČSOB (na fotce zleva Petr Bureš, Martin Pejsar, Martin Kosobud a Luboš Kušnír), kdy každý z členů týmu běžel celý maraton. Výsledný součet jejich časů (11h:11min:18s) neměl na trati konkurenci a tým tak vybojoval první místo v týmovém závodě.

skupinu opět tvořili zaměstnanci ČSOB, kterých bylo letos na startu půlmaratonu 200 a maratonu 104. ČSOB přispěla za každý kilometr uběhnutý zaměstnancem banky částkou 100 korun na pomoc potřebným. Dohromady tedy běžci z ČSOB „vyběhali“ 447 300 korun. Na start maratonu se postavil i tým běžců z ČSOB (na fotce zleva Petr Bureš, Martin Pejsar, Martin Kosobud a Luboš Kušnír), kdy každý z členů týmu běžel celý maraton. Výsledný součet jejich časů (11h:11min:18s) neměl na trati konkurenci a tým tak vybojoval první místo v týmovém závodě.

Společný dermatologický seminář Praha – New York

Dne 4. dubna 2012 se uskutečnil dermatologický seminář Praha – New York s hlavním přednášejícím hostem, profesorem Richardem Davidem Gransteinem, který zde představil nejnovější poznatky z oblasti léčby psoriázy. Kromě něho na semináři vystoupili lékaři ze Všeobecné fakultní nemocnice,

Stránku připravila Monika Granja

Nemocnice Na Bulovce a Fakultní nemocnice Královské Vinohrady. Seminář se konal ve spolupráci s American Austrian Foundation, organizátorem prestižního vzdělávacího programu Salzburg Medical Seminars International. VDV, který zajišťuje účast českých lékařů na salzburských seminářích, spoluorganizoval i toto odborné setkání.

Fond vzdělání

Poradní sbor Fondu vzdělání udělil v březnu 2012 pravidelné stipendium dalším 13 studentům se zdravotním a sociálním handicapem, kteří by si studium bez pomoci Fondu vzdělání nemohli dovolit. Další tři studenti byli podpořeni jednorázovým příspěvkem na úhradu školného a na nákup studijních pomůcek. Fond vzdělání je společným dlouhodobým projektem ČSOB a VDV, jehož posláním je udělování stipendií a jednorázových příspěvků mladým lidem zdravotně či sociálně znevýhodněným.

Výstava fotografií o paní Olze Havlové v Piešťanech

V březnu 2012 se v Piešťanech konala putovní výstava fotografií o paní Olze Havlové. Vernisáž výstavy proběhla 2. března a za VDV se jí zúčastnila Monika Granja. Součástí vernisáže bylo vystoupení šansoniérky Sylvie Krobové, která vyrůstala v prostředí disentu. Děkujeme Městské knihovně Piešťany a Piešťanskému informačnímu centru, díky kterým se mohla výstava v piešťanském Kursalonu realizovat.

vystoupení šansoniérky Sylvie Krobové, která vyrůstala v prostředí disentu. Děkujeme Městské knihovně Piešťany a Piešťanskému informačnímu centru, díky kterým se mohla výstava v piešťanském Kursalonu realizovat.

Seminář „Vše, co chcete vědět o ochraně ucha, nosu a krku“

26. dubna 2012 uspořádal VDV další z řady lékařských seminářů, určených odborné obci a zástupcům neziskových organizací. MUDr. Daniel Groh na semináři hovořil o screeningu sluchu u novorozenců, MUDr. Hala Machotková Al Massri představila harmonogram péče o dítě s oboustrannou perцепční poruchou sluchu, MUDr. Karol Zeleník přednesl

příspěvek Augmentace hlasivek a MUDr. Jan Kastner mluvil o současných trendech v ORL diagnostice u dětí. Seminář navazoval na projekt VDV Salzburg Medical Seminars International. ●

Mladí tvůrci z Fondu vzdělání – 3. díl

Tomáš Kačo (25 let) z Akademie múzických umění poslal do soutěže Velmi Dobrý Výtvar, kterou vyhlásily ČSOB a VDV, improvizaci nahrávku *Nálada*, kterou sám složil. Umístila se na prvním místě.

Tomáš Kačo (foto: Zdeněk Chrapek)

● Něco o mně:

Pocházím z dvanáctičlenné rodiny, která žije v Novém Jičíně, ve vyloučené městské lokalitě, kde jsou těžké životní podmínky. Po absolvování základní školy v Novém Jičíně jsem zde dva roky studoval na SZŠ a po dvou letech jsem se dostal na Janáčkovou konzervatoř v Ostravě, kde jsem odmaturoval s vyznamenáním. Poté jsem se hlásil na AMU a byl jsem přijat. Nyní studuji ve třetím ročníku ve třídě pana Iva Kahánka.

Monika Granja

● Kdo je můj vzor v životě:

Na základní škole byl můj vzor Bruce Lee a moji rodiče, na konzervatoři to byl můj profesor klavíru Pavel Motloch a klavírista Jevgenij Kissin. Nyní jsou můmi vzory pan profesor Ivan Klánský a jazzový pianista Keith Jarrett.

● S kým bych se rád setkal:

S klavíristou Keithem Jarrettem.

● Co chci v životě dokázat:

Ve svém životě bych chtěl dokázat rodičům, kamarádům a taky všem lidem na celé zemi, že i když jsem Rom, tak je možné, aby lidé kolem mne si mne vážili takového, jaký jsem. Chci dokázat všem Romům, že není pravda, co většina z nich říká, že nemohou dostat práci, protože je všichni odsuzují, že jsou černí a kradou. Chci jim dokázat, že jakmile začnou pracovat sami na sobě a vymaní se z toho začarovaného cigánského kruhu, tak se věci dají změnit. A jakmile toto ostatní pocítí a uvidí snahu, vše bude snazší. Chci dokázat „neromům“, že síla Romů je v hudbě. Chci povznést romskou hudbu do vyšších sfér, rozvinout ji, ale přitom zachovat její skutečnost a pravdivost.

● Co mě inspirovalo pro soutěžní práci:

Jedinou mou inspirací je život. Život není vždy jen krásný, šťastný, ideální, úžasný. Součástí našich životů je smutek, žal, bolest. Jsou to emoce, které většina lidí vyhodnocuje jako záporné, což si myslím, že je velký omyl. Bez nich by nebyl život pestrým. To je to, co mě inspiruje.

● Co pro mě znamená možnost studovat:

Studovat pro mne znamená získávat nové zkušenosti v oblasti hudby. Poznávat historii hudby, cíle a filozofii velkých hudebních skladatelů. Možnost poznat hudbu hlouběji. ●

Karolina Granja

Dobrovolnice,
studentka Gymnázia Jaroslava
Heyrovského

Jako dobrovolnice pracuje již šest let. Zahlédnout jste ji mohli ve stánku VDV na veletrhu neziskovek, Bambiriádě, Maratonu Sport Expo nebo na předávání cen Olgy Havlové. Je dokonce i výbornou „personalistkou“. Podařilo se jí totiž k dobrovolnictví přivést skupinku jejích spolužaček. Ano, čtete správně, spolužaček! Je jí totiž teprve šestnáct a je studentkou prvního ročníku gymnázia.

Karolina má k dobrovolnictví blízko díky své mamince, která pro VDV pracuje. Nicméně není pochyb, že i kdyby tomu tak nebylo, jednoho dne by se určitě v neziskovém sektoru více či méně objevila. Má velké srdce a svět kolem ní jí není lhostejný.

Její zájmy a koníčky jsou široké, stejně jako její rodinné zázemí. Maminka pochází z Litvy, tatínek z Ekvádoru. Tety a strýce má po celém světě – v Norsku, Dánsku, Kolumbii, Velké Británii, dokonce i Japonsku. Takže jak sama tvrdí, cestování a lásku k jazykům má v genech. V současné době se ve škole věnuje angličtině a němčině, do Institutu Cervantes dochází na španělštinu. Velkou zálibu má ve fotografování – nejednou už také pořídila sérii pěkných snímků z výstav, setkání, společenských a sportovních akcí VDV.

Ve svých šestnácti je Karolina již jednou nohou v dospělosti, a snad právě proto se rozhodla své nadání a pracovitost vložit tam, kde je opravdu třeba. A my můžeme být jen vděční, že si pro svoji dobrovolnickou činnost vybrala právě VDV. ●

Zuzana Hanušová

Děkujeme za přízeň a podporu

OPEN MEDICAL INSTITUTE
Medical Education without Borders

● **Děkujeme American Austrian Foundation a Open Medical Institute** za poskytnutí 91 100 korun na realizaci vzdělávacích lékařských seminářů v Salzburgu.

SKANSKA

● **Děkujeme společnosti SKANSKA, a. s.,** za poskytnutí daru ve výši 75 000 korun na podporu dětí a dospělých se zdravotním postižením v České republice.

● **Děkujeme těmto individuálním a firemním dárcům:**

ENAPO OBCHODNI, a. s.	167 300 Kč
Motejlová Blanka	50 000 Kč
W.A.G. minerální paliva, a. s.	41 400 Kč
JUDr. Miloš Holeček	40 000 Kč
Libuše Körnerová	20 000 Kč
Daniel Starý	20 000 Kč
Anna Rejzková	16 000 Kč
Setzer International, s. r. o.	14 500 Kč
Báňská nadace	10 000 Kč
Jaroslav Veselý	10 000 Kč
David Borges	10 000 Kč
René Bouzek	10 000 Kč
Věra Kičmerová	8 000 Kč

Přihlaste se jako fanoušek VDV
na Facebooku
www.facebook.com/vybor.dobre.vule

Poznamenejte si do diáře...

● **do 31. května 2012**
se mohou hlásit lékaři na další lékařské semináře v Salzburgu. Seznam seminářů a podmínky přihlášení najdete na www.vdv.cz.

● **červen – září 2012**
440 dětí z dětských domovů z celé ČR bude trávit prázdniny v Chorvatsku. Projekt je realizován díky podpoře Majetkové, správní a delimitační unie odborových svazů Praha.

● **9. června 2012**
v rámci 22. ročníku Mezinárodního festivalu rekordů a kuriozit v Pelhřimově převezmou VDV a „skokani“ Jan Krédla a Jan Odehnal nominaci na jeden ze čtyř nejlepších výkonů v kategorii Muži.

● **do 25. srpna 2012**
mohou studenti středních a vysokých škol v ČR, kteří mají sociální či zdravotní handicap, podávat žádosti o stipendia z Fondu vzdělání VDV. Podmínky pro získání stipendia, včetně formuláře a přihlášky, najdete na www.vdv.cz.

● **8. září 2012**
se běžci dobré vůle zúčastní Mattoni Grand Prix Praha 2012. Běžcem dobré vůle se může stát každý, kdo rád sportuje a chce při tom pomáhat ostatním. Více informací naleznete na www.sportprocharitu.cz.

● **16. září 2012**
proběhne 2. ročník běžeckého závodu Babickým lesem na 10 549 m. Registrovat se na běh lze prostřednictvím stránek www.babice.sk. Účastníci běhu znovu podpoří veřejnou sbírku VDV na pomoc handicapovaným.

● **do 20. září 2012**
lze podávat žádosti na podporu z programu Senior.

Podrobnosti ke všem akcím získáte na www.vdv.cz

Chcete pomoci?

Veřejnou sbírku Dobra není nikdy dost můžete podpořit zasláním dárcovské sms ve tvaru: DMS VDV na číslo 87777 (cena sms je 30 Kč, VDV z toho obdrží 27 Kč).

Pomozte proměnit sen ve skutečnost

Dobra není nikdy dost

veřejná sbírka na pomůcky,
které potřebují děti a dospělí
se zdravotním postižením

účet č. 625 625 625 / 0300

Výbor dobré vůle
Nadace Olgy Havlové

www.vdv.cz

Zařízení pro starší lidi
– č. účtu: 397 655 004 / 2700

Číslo účtů na ostatní projekty VDV
– č. účtu CZK: 478 437 033 / 0300
– č. účtu USD: 478 573 203 / 0300

Dobré zprávy: Časopis Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Redakční rada: Ing. Irena Šatavová, MUDr. Milena Černá, Mgr. Monika Granja, Zuzana Hanušová

Grafická úprava: Pavel Cindr, grafik@cindr.cz

Vyšlo: 28. května 2012 Vydal: Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, Senovážné nám. 2, 111 21 Praha 1, vdv@vdv.cz, www.vdv.cz

Časopis je určen pro dárcy a partnery Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Časopis je neprodejný. Tisk časopisu podpořila ČSOB.

Výbor dobré vůle
Nadace Olgy Havlové